

Ce este întoarcerea la Dumnezeu? (7)

Care este orientarea de viață a celui întors la Dumnezeu?

Charles Henry Mackintosh

© SoundWords, Online începând de la: 14.11.2018, Actualizat: 15.11.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Cei întorși la Dumnezeu așteaptă pe Domnul

1 Tesaloniceni 1.10: ... cum v-ați întors ... la Dumnezeu, ca ... să așteptați din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre cei morți, pe Isus, care ne scapă de mânia care vine.

Ne mai rămâne să studiem pe scurt ultimele cuvinte ale capitolului nostru. Ele sunt pentru noi o dovadă convingătoare despre mărturia credincioasă și cuprinzătoare a apostolului față de tesaloniceni, precum și despre realitatea și profunzimea lucrării în cei întorși de curând la Dumnezeu din locul acela. Ei nu numai s-au întors de la idoli la Dumnezeu, ca să slujească Dumnezeului cel viu și adevărat. Aceasta ei au făcut-o prin har; și anume cu o putere neobișnuită, prospețime și ardoare.

Dar acolo mai era ceva; dar insistăm cu toată prudența posibilă, că în convertirea și în viața de creștini a acestor ucenici preaiubiți ar fi fost o lipsă mare, dacă le-ar fi lipsit un lucru. Ei erau întorși la Dumnezeu „ca să aștepte din ceruri pe Fiul Său”.

Cititorul să acorde toată atenția acestei realități importante. Așteptarea fericită a venirii Domnului alcătuia o parte principală a Evangheliei, pe care o predica Pavel, și a creștinismului acelora, care prin slujba lui s-au întors la Dumnezeu. Acest rob binecuvântat al lui Dumnezeu a predicat o Evanghelie deplină. El nu a vestit numai că Fiul lui Dumnezeu a venit în lume ca să înfăptuiască lucrarea mare de împăcare și să pună baza veșnică a împlinirii planurilor minunate ale lui Dumnezeu, ci și, că El S-a reîntors în cer și ca Om biruitor, înălțat și glorificat a ocupat locul Său la dreapta tronului lui Dumnezeu. Și că El va reveni, în primul rând ca să ia pe ai Săi la Sine și să-i ducă în casa Tatălui Său, unde El a pregătit un loc pentru ei, și apoi ca să apară împreună cu ei și să facă judecata asupra dușmanilor Săi, să strângă din împărăția Sa toate pricinile de poticnire și pe cei care fac răul și să întemeieze domnia Sa glorioasă de la o mare la alta, de la o margine a pământului până la cealaltă margine a pământului.

Toate acestea erau partea Evangheliei de preț, pe care o predica Pavel și pe care au primit-o tesalonicenii întorși la Dumnezeu. În privința aceasta găsim o aluzie indirectă, dar foarte interesantă în Faptele apostolilor 17, unde scriitorul inspirat redă ceea ce iudeii necredincioși gândeau și spuneau despre predica apostolului.

- **Faptele apostolilor 17.5-7:** Dar iudeii, fiind plini de invidie și luând cu ei pe niște oameni răi din rândul celor de jos și strângând o mulțime, tulburau cetatea. Și, venind la casa lui Iason, căutau să-i aducă afară la popor. Și, negăsindu-i, îi târau pe Iason și pe unii frați înaintea magistraților, strigând: „Aceștia, care au răscolit lumea, au venit și aici; pe aceștia Iason i-a primit; și toți aceștia lucrează împotriva decretelor Cezarului, spunând că este un alt împărat: Isus”.

Acesta era felul părerilor acestor necredincioși sărmani, ignoranți, cu păreri preconcepute, cu privire la predicile slujitorului lui Dumnezeu; și noi putem vedea în ele exact elementele adevărilor mari și solemne – renunțarea completă la sistemul actual al lucrurilor și introducerea Împărăției veșnice a Domnului nostru și Salvatorul Isus Hristos.

- **Ezechiel 21.32:** O voi răsturna, o voi răsturna, o voi răsturna! Aceasta de asemenea nu

va mai fi până nu va veni acela căruia îi aparține dreptatea, și lui i-o voi da.

Însă arătarea Domnului și Împărăția Sa nu numai au ocupat un loc important în predica apostolului, ci ele strălucesc în toată învățătura lui. Cei întorși la Dumnezeu din Tesalonic nu numai s-au întors la această speranță binecuvântată, ci prin aceasta au fost zidiți spiritual, au prosperat în ea și au fost călăuziți de ea. Ei au fost învățați să trăiască fiecare oră a zilei în strălucirea ei. Nu era o dogmă seacă, aspră, pe care trebuia s-o primești ca o parte a unei mărturisiri de credință lipsită de putere și fără valoare, ea era o realitate vie, o putere morală puternică în suflet, o speranță prețioasă, curățitoare, sfințitoare și înălțătoare, care desprindea total inima de lucrurile acestui pământ și o antrena să aștepte în fiecare clipă revenirea Domnului nostru preaiubit și Mântuitorului Isus Hristos, care ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi.

Este deosebit de interesant să observăm că în ambele epistolele adresate tesalonicenilor se vorbește mult mai mult de revenirea Domnului decât se vorbește în toate celelalte epistole luate împreună. Aceasta este cu atât mai remarcabil, cu cât ele sunt primele epistole pe care le-a scris Pavel și pe care le-a adresat unei adunări, care era foarte tânără în credință.

Dacă cititorul vrea să arunce o privire fugară peste aceste epistole, el va găsi că speranța venirii Domnului se găsește în fiecare din cele opt capitole și este adusă în legătură cu tot felul de lucruri. În primul capitol ea este prezentată ca marele subiect, care permanent ar trebui să stea înaintea inimii fiecărui creștin, oricare ar fi forma poziției și relației lui în lumea aceasta. Ea este lumina strălucitoare care strălucește la sfârșitul lungii lui călătorii prin pustia întunecată și obositoare. „V-ați întors de la idoli la Dumnezeu, ca să slujiți Dumnezeului viu și adevărat și să așteptați ...” - Ce să aștepte? Momentul morții lor? O, nu, apostolul nu se gândește nici pe departe la aceasta. Moartea a fost nimicită pentru credincios și niciodată ea nu este prezentată ca subiect al speranței lui. Dar ce trebuiau tesalonicenii să aștepte? „... din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre cei morți ...”.

Și să observăm ce cuvinte frumoase adaugă apostolul: „... pe Isus, care ne scapă de mânia care vine.” Aceasta este Persoana, pe care noi o așteptăm, Mântuitorul nostru, Marele nostru Eliberator, El, Cel care a lucrat ca să ne salveze din starea noastră lipsită de speranță; Cel care din cauza noastră a primit paharul mâniei din mâna dreptății dumnezeiești și l-a golit pentru totdeauna și până la ultima picătură; care a îndepărtat orice nor, așa că noi putem privi în sus spre cer, fără ca să vedem altceva decât numai strălucirea și mărimea gloriei și dragostei Sale, care vor fi partea noastră în toată veșnicia.

De ai putea tu, iubitul meu cititor creștin, ca tot timpul, dimineața, la prânz, seara și noaptea să privești după venirea Salvatorului nostru! Cum s-ar despărți inimile noastre de toate lucrurile vizibile și s-ar ridica peste lucrurile fără valoare ale lumii acesteia, dacă în fiecare zi ne-am începe lucrul, oricare ar fi el, cu gândul că noi, înainte să se întindă umbrele nopții, probabil vom fi ridicați în văzduh, ca să întâmpinăm pe Domnul nostru preaiubit!

Este acesta un simplu vis al unui fanatic sau al unui visător emoționat? Nu, este un adevăr netrecător, care se bazează pe același fundament ca și întreaga clădire a creștinismului nostru. Este adevărat, că Fiul lui Dumnezeu a umblat pe pământul acesta în Persoana lui Isus

din Nazaret? Este adevărat, că El a trăit și a lucrat în mijlocul păcătoșilor și al unei omeniri sărmâne, decăzute? Este adevărat că El a suspinat și a plâns și a fost îngrozit în duhul la sentimentul pustirii, pe care păcatul a provocat-o în lumea aceasta? Este adevărat că El a mers la cruce și acolo S-a jertfit lui Dumnezeu fără pată, ca să satisfacă maiestatea dumnezeiască, ca să îplinească toate cerințele tronului lui Dumnezeu, să nimicească lucrările diavolului, să facă de ocară puterile iadului, să îndepărteze păcatul prin jertfa de tăiere a Sa Însăși și să poarte păcatele tuturor acelor care vor crede în El de la începutul și până la sfârșitul veacurilor? Este adevărat, că El a fost trei zile și trei nopți în inima pământului și în prima zi a săptămânii s-a ridicat triumfător din mormânt, ca și Cap al noii creații, și S-a înălțat la cer, după ce a fost văzut de mai mult de cinci sute de martori? Este adevărat, că la cincizeci de zile după învierea Sa a trimis pe Duhul Sfânt, ca să umple pe apostolii Săi și să-i facă capabili să ducă Evanghelia până la marginile pământului? Este adevărat că începând din ziua de Rusalii și până în clipa de față El este Apărător la Tatăl și Mare preot la Dumnezeu pentru poporul Său? Este adevărat că El intervine pentru noi la toate greșelile, păcatele și neajunsurile noastre și are milă cu noi în slăbiciunile și în toate întristările noastre? Este adevărat că El aduce permanent jertfele noastre de rugăciune și laudă în buna plăcere a Persoanei Sale minunate?

Sunt toate aceste lucruri adevărate? Da, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, ele toate sunt dumnezeiește adevărate și ele ne sunt făcute cunoscut în cărțile Noului Testament cu o claritate, cu putere și plinătate demne de admirat. Ele se bazează pe fundamentul tare al Sfintei Scripturi, Cuvântul lui Dumnezeu, un fundament pe care nici o putere a pământului și a iadului nu poate să-l atace. Și pe acest fundament de nezguduit se bazează și marea speranță a revenirii Domnului. Pe cât este de adevărat că Domnul Isus Hristos a fost copilăș într-o iesle în Betleem, că El a crescut la statura de Om matur, că El a mers din loc în loc făcând bine, că a fost răstignit pe cruce și pus într-un mormânt, că acum El S-a așezat pe tronul Maiestății în cer, tot așa este de adevărat că El va reveni ca să ia pe ai Săi la Sine. El poate veni chiar astăzi. Nimeni nu știe când va veni, dar revenirea Lui poate fi în orice clipă. Singurul lucru care Îl reține este îndelunga Lui răbdare, dragostea și îndurarea. Deja de optsprezece secole a amânat să vină și a așteptat, și în tot acest timp fericirea era gata să fie descoperită și Dumnezeu era pregătit să judece. Însă El a așteptat și mai așteaptă și astăzi cu îndurare și răbdare.

Domnul va reveni. Noi ar trebui să trăim tot timpul cu această speranță. Așa a învățat apostolul pe iubiții lui tesaloniceni. El însuși trăia în această speranță. El o aducea în legătură cu tot ce se petrecea în viața lui zilnică. Să ascultăm ce spune el, când era vorba să recolteze rodul muncii lui: „Pentru că cine ne este speranță, sau bucurie, sau cunună a laudei? Nu sunteți chiar voi, înaintea Domnului nostru Isus, la venirea Sa?” (1 Tesaloniceni 2.19) În această zi el îi va întâlni pe toți. Niciunui vrăjmaș nu îi va fi permis atunci să împiedice această unire. „De aceea am dorit să venim la voi, chiar eu, Pavel, o dată și chiar de două ori; dar ne-a împiedicat satan.” (1 Tesaloniceni 2.18) Ce minunat și tainic este aceasta! Însă cu toate acestea era așa. Satan a împiedicat în zilele lui Daniel pe un înger al lui Dumnezeu în împlinirea misiunii sale și el a împiedicat în timpul acela pe un apostol al lui Hristos în împlinirea dorinței lui plăcute, să viziteze pe frații săi din Tesalonic. Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, el nu va fi în stare să împiedice unirea fericită a lui Hristos cu ai Săi, pe care noi o așteptăm. Ce clipă va fi aceasta! Ce scene de întâlnire fericită! Dar înainte de toate, ce va fi,

să-L vedem pe El Însuși, pe Isus al nostru, să vedem fața Lui prietenoasă și să auzim urarea de bun venit, să auzim de la El „Bine rob bun și credincios!”.

Ce speranță înviorătoare a inimii! Trebuie noi să ne mirăm, că ea a ocupat un loc așa de important în gândurile și învățăturile apostolului? El revine mereu la aceasta. Dacă este vorba de progrese în viața dumnezeiască și în evlavia practică, atunci el spune. „Domnul să vă facă să sporiiți și să prisosiți în dragoste unii față de alții și față de toți, după cum facem și noi față de voi, ca să vă întărească inimile, ca să fie fără vină în sfințenie, înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus cu toți sfinții Săi!” (1 Tesaloniceni 3.12,13).

Să observăm înainte de toate sfârșitul acestor cuvinte frumoase și mișcătoare: „cu toți sfinții Săi”. Ce înțelepciune demnă de admirat strălucește aici! Apostolul era pregătit să trateze direct o problemă, în care căzuseră credincioșii din Tesalonic cu privire la prietenii lor mirți. Ei se temeau că aceia care adormiseră deja, nu vor avea parte de bucuria venirii Domnului. Această problemă este pe deplin înlăturată prin fraza scurtă „cu *toți* sfinții Săi”. Niciunul nu va fi lipsit de această întâlnire bucurioasă, de această scenă festivă. Binecuvântată certitudine! Cum triumfă acest răspuns peste toate afirmațiile aceloră, care vor să ne facă să credem, că nu toți credincioșii vor avea parte de bucuria venirii minunate a Domnului! Niciunul din cei mântuiți nu va lipsi, indiferent de neștiința lor, de rătăcirea lor, de inducerile în eroare, de lipsurile și cusururile lor. Salvatorul nostru nu va exclude pe niciunul din preaiubiții Lui.

Efectul așteptării venirii Domnului

Să ne facă acest har de nepătruns, să fim fără griji și indiferenți? Dumnezeu să ne păzească de aceasta! Nu, tocmai conștiința permanentă a harului de care avem parte este cea care menține treaz în noi sentimentul responsabilității noastre sfinte, așa că noi judecăm și condamnăm tot ce pe căile noastre stă în contradicție cu gândurile și felul de gândire al lui Hristos. Și nu numai aceasta; speranța în revenirea Domnului, dacă ea rămâne proaspătă și vie în inimile noastre, trebuie să sfințească, să curețe și să înalțe tot caracterul nostru și umblarea noastră. „Și oricine are speranța aceasta în El se curățește, după cum El este curat” (1 Ioan 3.3).

Este imposibil pentru cineva, care trăiește în speranța să vadă în orice moment pe Domnul său, ca cu toate acestea să-și îndrepte inima spre lucrurile lumești – spre bani, lux, desfătări, vanitate, nebunie. Să nu ne înșelăm singuri. Dacă zilnic așteptăm pe Fiul lui Dumnezeu din cer, atunci lucrurile veacului acesta nu vor avea nici o valoare pentru noi. Așteptarea Domnului nu este o chestiune a minții, ci a inimii.

Mai mult decât o învățătură, la care noi ținem cu tărie

S-ar putea ca mintea noastră să fi înțeles deplin învățătura despre venirea Domnului, s-ar putea ca tot spectrul adevărului profetic să fie clar înaintea ochilor noștri spirituali, fără ca prin aceasta să fi exercitat cel mai mic efect asupra inimii, asupra caracterului și asupra vieții practice. Dar este o cu totul altă chestiune, dacă întreaga noastră existență morală, umblarea noastră practică este condusă de speranța bucurioasă și binecuvântată de a-L vedea pe El, Cel care ne iubește și ne-a curățit de păcatele noastre în sângele Său prețios.

Facă Dumnezeu ca toate acestea să se găsească tot mai mult printre noi! Este de temut, că mulți dintre noi și-au pierdut prosperitatea și puterea speranței noastre cerești. Adevărul despre venirea Domnului a devenit o simplă învățătură așa de cunoscută, că noi vorbim deseori despre ea și putem purta discuții cu alți în privința aceasta, în timp ce în același moment acțiunile noastre, comportarea noastră și tot felul nostru de gândire contrazic ceea ce noi mărturisim că respectăm.

Nu vrem să ne ocupăm mai departe cu această parte tristă și umilitoare a subiectului nostru. Domnul să privească cu îndurare spre noi și să vindece sufletele noastre, să le reabiliteze și să le învieze din nou. Fie ca El să retrezească în inimile tuturor preaiubiților Săi adevărata speranță a creștinului, speranța de a vedea Luceafărul strălucitor de dimineață! Fie ca expresia inimii și a vieții noastre întregi să fie: «Amin, vino, Doamne Isus!»

Cuvânt de încheiere

Aici trebuie să încheiem studiul nostru. Am sperat ca împreună cu cititorii noștri să prelucrăm cele două epistole adresate credincioșilor din Tesalonic, ca să dovedim și să ilustrăm afirmația că speranța în revenirea Domnului era legată cu inima apostolului, cu toate scenele, împrejurările și legăturile vieții creștine. Însă trebuie să lăsăm în seama cititorului să facă aceasta pentru sine însuși. Suntem convinși că s-a spus destul, ca să se arate că adevărata întoarcere la Dumnezeu în concordanță cu învățătura apostolică nu poate înceta scurt înainte de venirea Domnului.

O persoană cu adevărat întoarsă la Dumnezeu s-a întors de la idoli, a rupt-o cu lumea, cu eul lui vechi și s-a îndreptat spre Dumnezeu, pentru ca în El să găsească tot ce el ar putea vrea să aibă pentru timpul de acum și pentru veșnicie, ca să-l slujească, și anume, numai Lui – și în continuare „să aștepte pe Fiul lui Dumnezeu din cer”. După părerea noastră aceasta este adevărul adevărat și potrivit la întrebarea „Ce este întoarcerea la Dumnezeu?”

Cititorule, ești tu întors la Dumnezeu? Dacă nu, ce mai aștepti? Dacă da, mărturisești tu aceasta cu viața ta?

Tradus de la: [Was ist Bekehrung? \(7\)](#)

Din *Botschafter des Heils in Christo*
Completări după original „Conversion: What is it?”
din *Miscellaneous Writings*, vol. 3

Traducere: Ion Simionescu